

HEKSENHEIBEL

Sibéal Pounder

Geïllustreerd door
Laura Ellen Anderson

Uitgeverij Memphis Belle

Proloog

Zolang als we ons kunnen herinneren,
bestaan ze al: HEKSEN.

HEKSEN met hun zwarte harige katten, HEKSEN
die slijmerige drankjes brouwen in hun ketels, HEKSEN
die kakelen en krijsen en door de lucht jakkeren op
hun bezems.

Veel mensen denken dat HEKSEN gemeen zijn, dat
ze allemaal versleten jurken en zwarte punthoeden
dragen en lelijke kromme neuzen hebben. Maar dat is
maar half waar. De waarheid, als je daar echt
benieuwd naar bent, moet je zoeken in het afvoerputje
van jouw gootsteen ...

Onder het afvoerputje

In de tuin van Juf Hekz sloop Eva het elfje voorzichtig door het gras. Ze was niet groter dan een krielaardappeltje, en ze droeg een groot boomblad voor haar enorme paarse baljurk. Want stel je voor dat Juf Hekz haar zou ontdekken! Juf Hekz was een naar oud mens met een nors gezicht en schoenmaat drieënveertig. Als ze had gemerkt dat Eva stiekem door de tuin sloop, zou ze haar meteen vertrapt hebben onder een van haar enorme schoenen.

Eva had een opdracht. In de schuur achterin de tuin van Juf Hekz was iets heel belangrijks. Iets dat luisterde naar de naam Kathinka Klets.

‘Hee jij daar!’ riep Kathinka tegen een slak die door een oude gootsteen glibberde. ‘Jij krijgt de hoofdrol in mijn show! Jij gaat Bernice spelen, een ballerina die zich altijd enorm aanstelt en die steeds de hik heeft.’

Kathinka zat al uren in het oude donkere schuurtje van Juf Hekz. Zolang ze zich kon herinneren, woonde ze bij deze akelige vrouw. Bij Juf Hekz kon je beter uit de buurt blijven. Anders moest je haar vieze, versleten jurken verstellen of liet ze je de tuin op en neer rennen op die lelijke, grote schoenen van haar. En ze zou dan vanuit het keukenraam allerlei gemene dingen roepen zoals: ‘SNELLER!’ en ‘ACH, BEN JE NOU GEVALLEN?’

Kathinka knipte haar zaklantaarn aan en scheen op de slak. ‘Jij gaat vast de beste acteur van de wereld worden!’ riep ze.

Eva moest een paar keer diep zuchten. Niet omdat ze Kathinka eindelijk had gevonden. En ook niet omdat het zo’n lange, gevaarlijke reis was geweest, waarbij ze bijna was opgegeten door de hond van de burens. Nee, Eva zuchtte omdat ze zo dol was op acteren!

Ze was dan misschien wel klein, maar in de showbizz was ze een grootheid. Iedereen noemde haar Eva het Elegante Elfje

(had ze zelf verzonnen). Ze had al heel wat tv-programma's gepresenteerd, zoals *ZappMini* en *Heel Gootstede Bakt*, en ze had de hoofdrol gespeeld in *Hoe overleef ik glitter?*, een zielige film over een dametje dat glitter in haar haar had gekregen en het er maar niet uit kon krijgen.

'Acteur, echt waar?' vroeg Eva.

Kathinka schrok en staarde met open mond naar het kleine dametje. Het elfje paradeerde door het schuurtje en klom heel onelegant, met veel gekreun en gesteun, omhoog langs de poot van de schommelstoel waar Kathinka in zat.

Eva stak haar hand uit.

'Leuk om je te ontmoeten, Kathinka! Zo moet ik het toch uitspreken, nietwaar: Ka-Thin-Ka? Ja, zie je wel. Ik ben erg goed in namen, wist je dat? Eigenlijk ben ik erg goed in alles, en nog veel meer. Mijn hele naam is Eva het Elegante Elfje, maar je mag me ook gewoon Eva noemen. Of Elegant. MAAR NOOIT ALLEEN MAAR ELFJE. Daar heb ik zo'n hekel aan.'

Kathinka dacht dat ze gek geworden was. Of dat ze in slaap gevallen was en droomde.

Ze tuurde naar het kleine dametje met haar enorme paarse baljurk, en ze was benieuwd of de slak net zo verbaasd was

over Eva als zichzelf. Maar de slak glibberde rond alsof ze Eva allang kende.

‘Het lijkt me geen goed idee dat zij de hoofdrol speelt,’ zei Eva, wijzend naar de slak. ‘Ze is slijmerig en opletten doet ze al helemaal niet.’

Eva maakte een gebaar alsof ze een goochelaar was, en bovenop de slakkenkop verscheen ineens een suikerspinkapsel, net als dat van Eva zelf.

‘Oh kijk, dat is al veel beter,’ zei ze.

Kathinka raakte bijna in paniek, de slak had haar! En niet zomaar haar, maar een opgedirkt theemutsenkapsel uit de vorige eeuw! Van schrik veegde ze het elfje met één handzwaai van de schommelstoel af.

Eva tolde alle kanten op en probeerde haar evenwicht terug te vinden.

‘Mepte jij me nou op de grond?’ snauwde ze. ‘Wil je dat nooit meer doen?!’

Kathinka wilde haar liever niet aankijken en bestudeerde daarom de slak maar. Heel zeker wist ze het niet, maar het leek erop alsof de slak haar hoofd schudde.

‘HEKSEN MEPPEN ELFEN NIET. DAT IS BIJ WET

VERBODEN!’ raasde Eva.

‘Sorry!’ riep Kathinka. ‘Ik kan bijna niet geloven dat je echt ben. Ik dacht dat ik droomde! Maar jij hoeft mij geen heks te noemen. Dat is ook helemaal niet aardig.’

‘Maar waarom niet?’ vroeg Eva, die met haar handen op de heupen vlak voor Kathinka was gaan zweven. ‘Want je bent er toch echt eentje.’

‘Wat ben ik er voor eentje?’

‘Eentje heks. Een toverkol. Een feeks. Een haaibaai. Een Ka. Een Ka-thin-ka!’ kwebbelde Eva. En ze tolde rond in de lucht, totdat haar baljurk tussen haar vleugels kwam en ze een noodlanding moest maken.

‘MORRRMEL!’ klonk een bulderende stem vanuit de tuin. ‘Uit die schuur komen, nu. Je avondeten is klaar!’

Kathinka keek zenuwachtig door het raam de tuin in. ‘Als je echt bestaat, wat ik nog steeds niet geloof, dan kun je er beter nu vandoor gaan. Juf Hekz is een naar oud mens. Ze gaat vast gemene en pijnlijke dingen met je doen. Je oren afknippen, enzo.’

Eva deed of ze haar niet hoorde en draaide cirkels in de lucht.

‘Wat krijg je voor avondeten?’

‘Kaaswater,’ zei Kathinka met een zucht. ‘Altijd maar kaaswater.’

Eva moest hier even over nadenken. ‘En hoe wordt dat kaaswater dan klaargemaakt?’

‘Je moet een stuk smerige kaas zien te vinden, zo beschimmeld mogelijk, en dat leg je dan in kokend water,’ zei Kathinka, die opeens misselijk leek.

Eva maakte een glijvlucht en landde op het aanrecht.

‘Nou, in elk geval hebben we in de stad Ritzburg geen kaaswater. Er is eigenlijk vooral taart.’

Kathinka staaarde naar het elfje. ‘Ritzwàt?’

‘Rrrrrritzzzzzzzzzzbuuuuuuuuuuuuuuurg!’ juichte Eva met haar handjes in de lucht.

Kathinka haalde haar schouders op. ‘Nooit van gehoord.’

‘Maar je bent een heks,’ zei Eva.

‘Ik ben geen heks!’ riep Kathinka.

‘Echt wel!’

‘Echt niet!’

‘Ik zweer het je,’ zei Eva en knikte met haar hoofd. ‘Je hebt zelfs een heksen naam!’

En ze knipte met haar vingers, waarna een wolkje glitterstof door de schuur dwarrelde.

KATHINKA KLETS stond er in glitterstof te lezen.

Toen begonnen de letters te zweven en ze dwarrelden door elkaar tot er stond:

HEKS TINKATALK

‘Ik weet zeker dat jij vals speelt,’ mompelde Kathinka, terwijl ze de letters probeerde te verschuiven. De meeste mensen

zouden Eva inmiddels wel geloven, maar Kathinka was niet gewend aan lol en magie en aan getikte elfjes. Dus al ging Eva op haar kop staan, Kathinka geloofde niet dat ze een heks was. Ze liep gewoon naar de deur van de schuur. Op weg naar het vieze kaaswater.

‘KATHINKA!’ bulderde Juf Hekz. ‘JE KAASWATER KOOKT!’

‘Kaaswater, jakkes,’ gniffelde Eva. ‘Maar ho, wacht eens even. Waar ga je heen, Kathinka?’

‘Eten,’ zei Kathinka. ‘Dus dag Eva het Elegante Elfje. Het was leuk om even met je te kletsen.’

Eva stak haar hand op. ‘Wacht, wat ga je me nou vertellen? Wil je echt niet mee naar Ritzburg, waar je van de ene verbaazing in de andere valt? En waar bovendien geen kaaswater is!’

Kathinka stopte. Zelfs al was het een bizarre droom, dan nog was het beter dan kaaswater. Ze draaide zich om en liep terug naar Eva.

Eva slaakte gilletjes en maakte salto’s in de lucht.

‘WAT GEBEURT ER ALLEMAAL DAARBINNEN? JE KUNT ME HEUS WEL HOREN, KLEINE KAKKERLAK!’ schreeuwde Juf Hekz.

Kathinka zag hoe Juf Hekz op de schuur af liep.

‘Snel!’ riep Eva. ‘We moeten nu weg!’

‘Hoe dan?’ riep Kathinka, die als een dolle om zich heen keek.

‘Via de gootsteen, natuurlijk,’ zei Eva, die door de lucht schoot en recht het afvoerputje in dook.

‘Kom op, Kathinka,’ echode haar snerpende stemmetje ergens vanuit de afvoerbuizen.

Kathinka boog zich over de gootsteen heen en probeerde door het afvoerputje naar beneden te turen. Er was niets, daar beneden. Geen licht. En al helemaal geen stad, zeker weten van niet.

De schuurdeur knalde open en splinters oud hout zeilden door de lucht.

‘WAT IS HIER AAN DE HAND?’ bulderde Juf Hekz.

‘NU!’ schreeuwde Eva.

Kathinka wroette met een vinger in het afvoerputje. *Dit is bizar*, dacht ze nog, en ze verdween door het afvoerputje.

